

Arrest

nr. 252 205 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 november 2020 tot weigering van verblijf na het opleggen van een inreisverbod van 16 november 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren op 19 september 1987.

Verzoekende partij diende op 8 mei 2018 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (hierna: gezinsherenigingsaanvraag), in functie van de oom (van Nederlandse nationaliteit, genaamd E.Y.M.), welke werd geweigerd op 6 november 2018 (kennisgeving op 8 november 2018). Hierna diende verzoeker nog 6 keer een aanvraag in, telkens in functie van de

oom, op basis van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij diende een tweede gezinsherenigingsaanvraag in, in functie van dezelfde referentiepersoon op 15 januari 2019, die werd geweigerd op 1 juli 2019.

De verzoekende partij diende een derde gezinsherenigingsaanvraag in op 9 januari 2020, die geweigerd werd op 5 mei 2020, met kennisgeving op 5 mei 2020.

Op 20 mei 2020 diende de verzoekende partij opnieuw een gezinsherenigingsaanvraag in, die werd geweigerd bij beslissing van 18 september 2020, met kennisgeving op 18 september 2020 (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 29 oktober 2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag maakte het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), genomen op 16 november 2020.

Op 16 november 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze beslissing wordt met aangetekend schrijven van 17 november 2020 ter kennis gegeven. De verzoekende partij dient tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), zaak gekend onder rolnummer RvV 255 395.

Op 24 november 2020 diende de verzoekende partij een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, andermaal in functie van zijn oom. Dezelfde dag richtte de verwerende partij een aangetekend schrijven aan verzoekende partij waarin werd gewezen op de voorwaarden van artikel 47/1 en het geldende inreisverbod ten aanzien van verzoekende partij, afgeleverd op 16 november 2020, welke de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt en de afgifte ervan als onbestaande moet worden beschouwd. Dit is de thans bestreden beslissing.

Op 29 december 2020 diende verzoeker een zevende aanvraag gezinshereniging in, andermaal in functie van de oom. Verweerder richtte op 6 januari 2021 opnieuw een aangetekend schrijven aan verzoekende partij waarin werd gewezen op de voorwaarden van artikel 47/1 en het geldende inreisverbod ten aanzien van verzoekende partij, afgeleverd op 16 november 2020, welke de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt en de afgifte ervan als onbestaande moet worden beschouwd.

Uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsherenigingsaanvragen werden ingediend in hoofde van dezelfde referentiepersoon en telkens gepaard gingen met de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Hun juridische grondslag steunt op artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing kent de volgende redengeving:

“(…)

(…)

nationaliteit: Marokko

adres: (...)

Op 24.11.2020 heeft u een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als 'ander familielid' van de genaamde E. Y. M. (RR (0)

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekommen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België.

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van 3 jaar genomen op 16.11.2020, u aangetekend verzonden op 17 11 2020 en u betekend op 19.11 2020

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekommen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980. Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten,

bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240 394 van 11/01/2018).

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van uw aangehaalde oom met zich meebrengt en hem er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, dewelke u werden betekend op 19 11 2020.

*Dit document geldt niet als identiteits- of nationaliteitsbewijs.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Op 29 december 2020 diende verzoeker een zevende aanvraag gezinshereniging in, andermaal in functie van de oom. Verweerder richtte op 6 januari 2021 opnieuw een aangetekend schrijven aan verzoekende partij waarin werd gewezen op de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en het geldende inreisverbod ten aanzien van verzoekende partij, afgeleverd op 16 november 2020, welke de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt en de afgifte ervan als onbestaande moet worden beschouwd. Deze beslissing, met kennisgeving op 11 januari 2021, kent de volgende motieven:

"(...)

Geachte,

Op 29.12.2020 heeft u andermaal een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als 'ander familielid' van de genaamde E. Y. M. (RR (0) (...). Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België. U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexies) van 3 jaar genomen op 16.11.2020, u aangetekend verzonden op 17.11.2020 en u betekend op 19.11.2020. Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980. Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240 394 van 11/01/2018). Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van uw aangehaalde oom met zich meebrengt en hem er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten. Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. U dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, dewelke u werden betekend op 19.11.2020.

(...)"

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken

van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, dus een nuttig effect sorteren.

De verzoekende partij heeft aldus uitdrukkelijk de wil te kennen gegeven haar verblijfsrechtelijke aanspraken opnieuw ter beoordeling voor te leggen aan de gemachtigde teneinde deze ervan te overtuigen zijn naar aanleiding van de vorige aanvraag geuite standpunt te wijzigen en toch een verblijfsrecht te verlenen. Aangezien een eventuele vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden slechts tot gevolg kan hebben dat de gemachtigde een nieuw standpunt dient in te nemen over de aanvraag tot verblijf en de gemachtigde ingevolge de nieuwe aanvraag hoe dan ook verplicht is dit te doen, kan de eventuele vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang (naar analogie: RvS 14 november 2006, nr. 164.727 en RvS 4 april 2003, nr. 117.943). Dit klemt nog meer nu de beslissing van 6 januari 2021, in antwoord op de zevende gezinsherenigingsaanvraag, in hoofde van dezelfde referentiepersoon dezelfde motieven kent als de huidige bestreden beslissing en de verzoekende partij hiertegen geen beroep heeft aangetekend, zodat die beslissing definitief is.

2.3. Ter terechtzitting gevraagd aan de advocaat van de verzoekende partij naar het standpunt inzake het belang, stelt zij dat het belang blijft bestaan omdat zij vermoedt dat een soortgelijke beslissing is genomen. Zij stelt onwetend te zijn en geen kennis te hebben van de beslissing van 6 januari 2021, die zich nochtans in het administratief dossier bevindt. In de mate dat de beslissing van 6 januari 2021 nog niet zou ter kennis gebracht zijn, wat de Raad niet kan controleren bij gebreke aan de betekening in het administratief dossier, heeft de verzoekende partij de mogelijkheid deze motieven aan te vechten door middel van een beroep bij de Raad.

2.4. Met dit antwoord toont de verzoekende partij haar actueel belang niet aan. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing heeft derhalve niet tot gevolg dat de latere genomen beslissing van 6 januari 2021 wordt vernietigd of geen uitwerking heeft.

Verzoekende partij ontkent niet dat de nieuwe gezinsherenigingsaanvraag die zij heeft ingediend op 29 december 2020 opnieuw is geschied in functie van dezelfde referentiepersoon. Omdat de verzoekende partij verkoos een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag in te dienen, kan ervan worden uitgegaan dat zij van oordeel was in staat te zijn om nieuwe overtuigingsstukken bij te brengen die aantonen dat haar aanvraag alsnog kan uitmonden in een erkenning van haar verblijfsrecht, hetzij deze procedure aanwendt om langer in het Rijk te kunnen verblijven. De verzoekende partij toont ter terechtzitting niet aan dat deze zevende aanvraag tot een andersluidende beoordeling van haar belang bij het huidige beroep dient te leiden. De verzoekende partij toont evenmin aan dat beroep werd aangetekend bij de Raad tegen die beslissing.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij nog belang heeft bij de beslechting van haar beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.5. Het beroep is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN